

ALEXANDRA
HEMINSLEY

Saltul

CUM AM ÎNVĂȚAT
SĂ MĂ BUCUR
DE VALURI

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ ȘI NOTE DE

Cornelia Marinescu

pilot
books

Toate drepturile rezervate. Cu excepția situației în care doriți să inserați citate scurte în cadrul unei recenzii, nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HEMINSLEY, ALEXANDRA

Saltul / Alexandra Heminsley; trad. de Cornelia Marinescu. -

București: Pilot Books, 2020

ISBN 978-606-95020-0-6

I. Marinescu, Cornelia (trad.)

797.2

929

EDITOR Bogdan Ungureanu
DESIGN Faber Studio
REDACTOR Ioana Gruenwald

CARACTERE Obektiv, Yoga
PRODUCȚIE Evrika Eurodips
TIPĂRIT ÎN România

Editura PilotBooks are ca scop dezvoltarea literaturii cu tematică sportivă. Cărțile PilotBooks vă ajută să asimilați mai ușor anumite etape, să cunoașteți mai bine și să îndrăgiți și mai mult sportul preferat. De asemenea, ne alăturăm - prin literatura de specialitate - tuturor celorlalte campanii de conștientizare a importanței mișcării.

CUPRINS

Partea întâi	008
Capitolul 1	De pe margine 009
Capitolul 2	Vara 026
Capitolul 3	Toamna 043
Capitolul 4	Învăț să respir 059
Capitolul 5	De la un ponton la celălalt 072
Capitolul 6	Pe râu în jos 086
Capitolul 7	Spre Itaca 104
Capitolul 8	Iarna 127
Capitolul 9	Și primăvara 142
Partea a doua	152
Capitolul 10	Scurtă istorie a înotului 153
Capitolul 11	Fundamentele stilului craul 168
Capitolul 12	Corpul vostru și înotul 180
Capitolul 13	Costumul de înot și altele 194
Capitolul 14	Saltul 219
Mulțumiri	231

CAPITOLUL UNU

De pe margine

Credeam că știu să înot, chiar credeam, sincer. Se prea poate să fi fost din pricină că știam să alerg. Sau poate din cauză că voiam să înot. Se prea poate să fi fost pentru că niciodată nu înotasem mai mult de zece minute la o ieșire, bras, și în rest doar mă bălăcisem și făcusem pluta pe spate în apa câte unei plaje încinse sau în piscina sălii de sport.

De fapt, habar nu aveam să înot.

Mă uitam la ei, la Înotători. Îi vedeam, în stânga mea, când intram în apă să-mi fac cele trei sau patru lungimi de bazin, după vreo ședință de antrenament la sală, în care ridicasem greutatea sau încercasem să mă antrenez pe banda de alergare. Sau, și mai bine, îi vedeam în apă, în timp ce eu alergam de-a lungul țarmului, pe plajă. Aveau ceva nepământean, ca și cum faptul că nu erau practic *pe* pământ, ci *înăuntrul* lui, îi transforma în ceva mai mult decât oameni.

La bazin, când apăreau din vestiare, înotătorii aveau întotdeauna un stil specific, săltat. Degajau o atitudine care voia să spună „N-am venit aici doar să ne aflăm în treabă”. De obicei aveau deja puși ochelarii de înot, ceea ce făcea imposibil un contact vizual cu ei. Harul lor, farmecul, se afla cumva ascuns în spațele ochilor din plastic și cauciuc, protejat aidoma ochilor unui super erou. Pe urmă alunecau doar în apă și... începeau să vâslească. Nu aveau nevoie decât de câteva secunde ca să treacă de la faza de om aflat pe marginea bazinului la aceea de pește lucios și lunecos. Fețele le dispăreau sub luciul apei, brațele împingeau în lături apa din fața lor, în timp ce mișcarea de craul îi propulsa înainte, fără efort. Eram interzisă. Unde era faza în care trebuiau să iasă la suprafață gâfâind, cu fața roșie, siliți să treacă pe bras,

după trei sferturi de bazin? Sau să facă o pauză la capătul culoarului de înot, privind de-a lungul, ca să-și recapete suflul, dând ochii peste cap din cauza efortului neomenesc?

Nu făceau niciodată așa ceva. Pur și simplu intrau și porneau vâslitul. Mă consolam de una singură cu ceea ce ziceam eu că este puternicul meu stil bras și alunecam mai departe, cu apa care îmi împărțea fața în două, pe linia nasului, și mă făcea să arăt și să sufăr aidoma unui hipopotam nostalgic. Ochii mi se rostogoleau și mă durea inima.

Înotătorii de mare erau o specie cu totul diferită. Nu îi știam decât după rotirea constantă a brațelor și poate după culoarea fosforescentă a câte unei căști. Adeseori înaintau atât de departe, că nu-mi mai dădeam seama dacă purtau costume de neopren sau doar costume obișnuite de înot. Lunecau prin apa mării, atemporali, asexuați, făceau parte din mare, parte din peisaj. Aveau un aer cumva auster, dar în același timp liniștitor.

Linia orizontului sălta în sus și în jos pe dinaintea ochilor mei, sărind în ritmul alergării, astfel că înotătorii din mare păreau să existe într-o lume mai puțin agresivă cumva, decât aceea în care alergam eu. Eram obișnuită cu durerea de glezne, genunchi și de șolduri, după ce izbeam pavajul sau asfaltul ore în șir, și ajunseseam să o iubesc – o asociază cu băile călduțe de după concursurile câștigate, cu starea meditativă pe care mi-o dădea alergarea și cu imensele lecții emoționale pe care aceasta mi le oferise. Într-un interval de cinci ani, trecusem de la a fi cineva pentru care orice tip de exercițiu fizic era doar teorie – o idee drăguță, dar numai pentru alții, pentru „genul sportiv” –, la o persoană care a participat la cinci maratoane. Alergarea a reprezentat pentru mine poarta către o lume în care am reușit să-mi înțeleg mult mai bine nu doar trupul, ci și flexibilitatea pe care o aveau propriile-mi limite. Mi-a dezvoltat încrederea în mine, mi-a îmbunătățit relațiile cu ceilalți și condiția fizică. De acum, însă, ajunsese să mă îngrijoreze puțin prospera industrie a acestui sport, cu concursurile lui, promovate intens și la nesfârșit, cu

neîncetata lui dependență de tehnologie, în care te costă salariul pe o săptămână doar să afli că nu ai fost la fel de bun ca săptămâna trecută, și, mai presus de toate, cu obsesia lui pentru timp și distanțe parcurse.

Am început să-mi pun întrebări legate de libertate, de oboseala mai puțin enervantă și de sentimentul de bine pe care mi le-ar putea oferi înotul în larg și în adâncuri. Pare minunat, aș zice, dar nu se poate să fie chiar așa de simplu să devii una cu oceanul.

El, oceanul, a fost mereu prezent în viața mea. Când eram mică am stat cu buncii în Cornwall, ori cu familia mamei în Trinidad și Tobago. Pe la douăzeci și ceva de ani, o perioadă zburcuiată, am locuit la Londra, unde nu e nici urmă de ocean, dar obișnuiam să mă consolez cu plimbări lungi pe malul Tamisei sau al Regent's Canal⁰¹ ori împrejurul iazurilor din Hampstead. După aceea, când m-am mutat la Brighton, marea a devenit o permanență zilnică în universul meu.

Alerg în Brighton. Alerg în Hove⁰². Au fost puține alergări pe care să nu le fi trăit, măcar în parte, privind cum oceanul se contopește cu cerul pe linia curbă a orizontului. Au fost alergări în viteză, aprige, pe traseul de 5 km, făcute într-un ritm turbat, după o zi proastă la birou. Au fost curse de 10 km, lente, chinuite, făcute cu vântul dinspre Atlantic bătând neobosit din față. Și au mai fost maratoane lungi, fierbinți, îmbibate de sudoare, în care am jinduit după mângâierea apei mării. Odată, acum trei ani, m-am temut chiar că sunt în pragul unei insolații, așa că am ieșit de pe traseu și am intrat să mă răcoresc, drept în mare. Dar numai până la coapse.

01 Canal artificial situat la nord de centrul Londrei; oferă o legătură între brațul Paddington al Canalului Grand Union, bazinul Limehouse și fluviul Tamisa.

02 Oraș pe coasta de sud a Marii Britanii, în comitatul Essex; este parte a conurbației Brighton & Hove, o autoritate unitară cu statut de oraș.

Chiar și atunci când am ieșit din oraș și am început un cros de noapte pe culmile South Downs⁰³, de pe fiecare vârf de deal am întrezărit, totuși, negreala mării. Fără să îmi dau seama, ori de câte ori alerg, încerc să o fac în apropierea apei. La New York alerg de-a lungul fluviului Hudson, chiui strident spre celălalt mal al Atlanticului în timpul furtunilor, exaltată de apele frământate, la fel de mult ca și de podurile ce pășesc parcă țănoș de pe o insulă pe alta. Alerg în golful San Francisco pe lângă bărcile cu pânze și înotători, cu un ochi la umbra țăfnoasă a închisorii Alcatraz și la Pacificul care se întinde dincolo de ea. Orice altceva am văzut, în oricare altă parte am alergat, în orice alte feluri m-am simțit, marea a părut să-mi fie mereu alături, liniștitoare prin consecvența prezenței.

Când eram acasă am simțit cu atâta tărie că marea este parte din viața mea, încât vreme de vreo doi ani nici nu mi-am dat seama că în toți anii în care am privit-o, ghidată de linia clară a țărmului ei, liniștită de calmul ei glacial și însuflețită de întinderea ei scânteietoare, nu înotasem niciodată în apele ei, vibrând în lumină. Exact lucrul care mă bucurase ca alergătoare mă făcea să întepelesc de groază ca înotătoare: privind de aproape, nu știai niciodată ce o să ți se întâmple.

Când am înțeles, în sfârșit, că nu e tocmai același lucru să privești marea în neștire și să înoți în ea, am simțit intensă ei atracție. Am tânjit să mă simt înconjurată de apa sărată, să mă las purtată de ea, să devin una cu ea. Să privesc visătoare orizontul, apoi să trag din plin în plămâni aerul sărat și să-mi las privirea să rătăcească, de la înotători la o barcă făcând o manevră de întoarcere sau la un câine care latră, și să îmi spun în gând: „Înotătorii când respiră, totuși?” Și, cu această întrebare, se încheia și visul despre înot.

Locuiam în Brighton de aproape cinci ani când am intrat, în sfârșit, în mare. A fost în dimineața nunții mele. O dimineață care, sincer vorbind, nu am crezut că va veni vreodată. În timpul acelor îndelungi alergări de antrenament pentru maraton, începute în zori și întinse pe kilometri, cu vântul bătându-mi în față, mă împăcasem cu ideea că, probabil, căsătoria nu e de mine. Alergând, îmi simțeam trupul tot mai puternic și încrederea în mine, tot mai solidă. M-am modelat activ, transformându-mă în cea care îmi doream să fiu și am simțit o ușurare când am înțeles cât de mult din viitorul meu depindea în totalitate de mine și doar de mine. Nu trebuia să merg la întâlniri pe internet, dacă asta nu-mi plăcea. Nu trebuia să mă tot duc la petreceri, doar, doar voi întâlni pe cineva. Nu trebuia să tot scotocesc prin lista de contacte după câte un fost coleg cu care rămăsese nerezolvată cine știe ce tensiune sexuală. Puteam să renunț la toate și să mă concentrez doar asupra alergării, prietenilor și familiei. Așa am și făcut, la fel de ușurată că îmi găsisem locul în lume, pe cât eram că înțelesesem că nu era nevoie să tot aștept pe cineva care să îmi fie alături.

Desigur, odată ce mi-am dat seama de acest lucru, a mai durat doar câteva luni până când mi-a apărut în prag D, unul dintre oamenii mei preferați de pe acest pământ, o pasiune îndelung oblojită și de abia recunoscută, înarmat cu o declarație de dragoste de genul celor care până atunci crezusem că aparțin strict lumii de dincolo de ecranul canalului meu Netflix.

A fost ca și cum s-ar fi deschis o ușă și în inima mea a apărut un spațiu complet nou. Un spațiu aparent infinit și plin de posibilități. Eram îndrăgostită și îmi dădeam seama că întotdeauna greșisem în felul în care interpretasem ce înseamnă asta. Nu era nici pe departe ceva restrictiv, ci mai ales un răspuns la toate problemele mele. Îl găsisem pur și simplu pe cel cu care, timp de mulți ani, îmi comparasem toți iubii potențiali și omul acesta era doar al meu.

03 Lanț de dealuri calcaroase întinse pe 670 km² în districtele de coastă din sudul Angliei.

Doi ani mai târziu, în dimineața nunții noastre, am mai făcut ceva ce nici nu visasem vreodată că voi face: am intrat, în sfârșit, în mare.

În săptămâna în care ne-am căsătorit a apărut soarele. Aproape că renunțasem cu toții să mai sperăm, dar vara a venit brusc, exact în ziua în care îmi sosise și umbrela asortată cu pantofii mei de mireasă. În noaptea de dinaintea ceremoniei am ieșit la cină împreună cu familia mea și ne-am întors de-a lungul falezei, pe jos, până la pensiunea la care stăteau ai mei. Lingeam fiecare din câte o înghețată, în ciuda faptului că era deja iuneric. La cina cu pizza calzone și puțin cam prea mult vin roșu glumișem cu fratele meu, zicând că ar fi trebuit să-mi încep nunta cu o baie în mare. Sora noastră, care mai avea doar câteva zile până să-l nască pe cel de-al doilea ei băiat, ne-a tot îmboldit, zicându-ne să o facem pentru ea, hlizindu-se apoi de caraghioslăcul planului. Am râs și noi. Sigur că nu avea să fie!

Când am ajuns acasă și mi-am văzut rochia de mireasă agățată de spatele ușii de la dormitor, am uitat cu desăvârșire despre asta. M-am trezit opt ore mai târziu, frisonând de anticipare, incapabilă să-mi imaginez cum aș putea să-mi petrec cele șapte ore până la momentul în care aveam să pășesc spre altar. Timp de încă trei ore nu avea să vină nimeni pe la noi. I-am trimis fratelui meu un mesaj pe telefon, la întâmplare, și după o jumătate de oră a apărut, în costum de baie, cu telefonul și ochelarii de înot în mână.

În cinci minute traversasem deja drumul aglomerat de pe faleză și ajunseseam la țarm. Eu, fratele meu și logodnicul meu. A apărut și tata, ușor uluit de turnura non-atletică a evenimentelor - punând însă condiția strictă că trebuia să se întoarcă la hotel în timp util ca să nu piardă servirea mic-dejunului.

Marea era lină, calmă și plină ca o cadă. Nu era nicio creastă de val, din acelea albe și înspumate, care mă speriau și mă încântau, în egală măsură, în zilele cu vânt. Soarele se căznea încă să străpungă stratul de nori străvezii, dând peisajului o

nuanță de filtru Instagram și înăbușind ușor zgomotul plajei. Apa nu lucea; orizontul abia dacă era perceptibil. Acolo unde pământul se curba și se îndepărta de noi, un verde-cenușiu, opac, se îngemăna pur și simplu cu o nuanță de albastru vag lucios. Acolo, departe, unde cele două culori se întâlneau, era o barcă. Era încă devreme, așa că în afară ei, marea era numai a noastră.

Viitorul meu soț și cu mine stăteam la mal, ținându-ne de mână, în timp ce restul își pierdeau vremea cu electronicele și prosoapele. Părea ireală ideea asta, că am putea să facem pur și simplu o baie, în timp ce pâcla se ridica de pe apă și pe cer, deasupra, soarele ardea printre nori. Era o dimineață cum nu îmi imaginasem vreodată că am să trăiesc; eram pe cale să fac ceva ce nu crezusem că voi face vreodată; eram eu, așa cum nu visasem că voi ajunge să fiu vreodată. D m-a strâns de mână și a făcut semn cu capul către apă.

— Nu putem să stăm deoparte și să ne uităm, nu? a zis.

— Uneori trebuie pur și simplu să te arunci cu capul înainte, i-am răspuns.

M-am dezbrăcat în grabă și am țâșnit spre apă, trăgându-l după mine, de mână.

Fratele meu chicotea. Încurcat, jucându-se cu aparatul de fotografiat în mână, tata nu voia să participe în vreun fel la nebunia aceasta, dar nici nu voia să rateze momentul.

Am alergat cei câțiva metri până la marginea apei, pietricelele de pe plaja din Brighton ne împungeau și ne înțepau în tălpi, ca un reflexolog răzbunător. Ne-am simțit ușurați preț de o secundă atunci când am intrat și stratul de pietre a lăsat locul apei. Încă o secundă și temperatura ne-a lovit, ca un șoc electric. Cum era asta? Cum se făcea că răceala aceea care îți împresura pieptul ca un cerc te pocnea în găvanele ochilor? Am scâncit, ne-am stropit între noi, răsuflarea ni s-a tăiat când răceala ne-a ajuns la plămâni, la inimă. Abia dacă mai puteam să respir și nu știam dacă de vină era frenezia momentului, frigul sau groaza.

Apoi, dintr-o dată, am fost împresurați de apă. Înotam. Apa era peste tot în jurul nostru și șocul electric slăbise în intensitate. Îi luase locul o senzație de răcoare, revigorantă, ca și cum cineva ajusta delicat șarful zilei și îl făcea mai clar, mai real. Părea că suntem singuri în toată marea și tot ce auzeam erau doar răsuflările noastre, cu excepția tipătului straniu și înăbușit al unui pescăruș, parcă iritat că s-a trezit așa de devreme.

Am înaintat înot, cu un bras precaut, conștienți că nu știam nimic despre cum acționa fluxul sau în ce direcție puteam fi duși, în ciuda calmului aparent al apei.

— Suntem în apă! Suntem în apă! am șoptit. Prima dată când intru în mare, după cinci ani de când locuiesc aici!

— Ceeee? Cum ai putut să n-o faci până acum? m-a întrebat fratele meu.

Zicând astfel, a dispărut înot, îndepărtându-se cu mișcări de craul. M-am uitat împrejur și l-am văzut pe D făcând la fel. Precauți, dar constant, își ridicau amândoi brațul deasupra capului și împingeau apa în spate, pe dedesubtul și înapoia lor. Am înnotat și eu ceva mai departe și apoi m-am întors, să privesc spre țărm.

Credeam că știu faleza pe dinafară. O văzusem pe ploaie, pe furtună, sub soarele splendid și la patru dimineață, după nesăbuite nopți și certuri devastatoare. Dar o văzusem întotdeauna de pe pământ. Văzut dinspre mare, orașul meu natal părea o miniatură. Acolo unde odinioară bătusem străzile pustii de ianuarie, absolut de una singură, acum vedeam o sută de mici siluete, fiecare mișcându-se milimetric. Era și casa noastră, un apartament mic, încastrat în fațada de culoarea vaniliei a șirului de clădiri în stil Regency⁰⁴. Văzută dinspre țărm, era mare și solidă, însă acum părea să fie de jucărie, un simplu accesoriu într-un joc

de păpuși sau genul de miniatură pe care o așezi de-a lungul unei machete de cale ferată.

M-am întors puțin și am văzut piața de lângă faleză unde locuisem cu ani în urmă și unde D îmi apăruse în prag, în vara aceea fericită, înainte chiar de a purta titlul de „iubit”. M-am uitat peste oglinda apei și l-am văzut așteptându-mă, puțin mai în față, ca să înotăm o vreme împreună, paralel cu plaja. Am văzut barul unde mai târziu urma să aibă loc petrecerea noastră de nuntă, cu obloanele încă trase, ca să îl apere de intemperii. Am plutit pe spate, ținându-ne de mână, susținuți de apa sărată, și ne-am uitat la pescărușii de deasupra noastră, privind veșnicia.

În timp ce alergătorul vede lumea în prim planuri, are timp să observe cum cad frunzele fiecărui arbore pe lângă care trece, cum se decolorează odată cu anotimpurile fiecare marcaj galben al drumului, cum fiecare câine scociorăște după bunătați, pe marginea drumului, acum îmi dau seama că un înotător vede în plan îndepărtat. O minge aruncată pe plajă, un pescăruș care se năpustește de la opt sute de metri după o gogoasă rămasă nesupravegheată, un camion care se hurducăie pe drumul șerpuit, împins parcă din spate de un copil de patru ani.

Era un calm, o neclintire, în momentele acelea în care apa care ne lingeă trupurile și noi priveam din depărtare la orașul nostru. Respiram încă greu din cauza efortului și pielea mă furnica din cauza sării și răcorii apei. Soarele începea să străpungă norii și, după vreo jumătate de oră, ne-am dat seama că ar trebui să o luăm spre casă. Am ieșit din apă și m-am uitat încă o dată la scena care se desfășura dinaintea mea. Eram bucuroasă că tocmai azi făcusem saltul. Destul îmi înfrânasem imboldul inimii. Acum simțeam o nevoie viscerală să mă bucur de tot ceea ce îmi rezerva viața și să trăiesc mai intens decât o făcusem vreodată.

04 Stil clasic al arhitecturii britanice, din perioada de început a sec. al XIX-lea, pe timpul regenței lui George al IV-lea; corespunde stilurilor Biedermeier (în zonele de limbă germană), Federal (în SUA) și Empire (în Franța napoleoniană).

Câteva zile mai târziu, pe când eu și proaspătul meu soț stăteam într-un bar parizian, cu două pahare de pastis⁰⁵ pe măsuta rotundă dintre noi, am discutat despre partida aceea magică de înot. Ne lăsase sentimentul unui gest perfect făcut la momentul ideal. În timp ce sporovăiam, cu convingerea unor proaspăt-căsătoriți, am decis să continuăm să facem asta.

— Ar trebui să devenim înotători adevărați! i-am spus, făcând cu mâna un gest elaborat, încurajată de cele patru zile petrecute pe continent, ca și de cele tot atâtea pahare de lichior. Vedeam atât de limpede, acum; o să fim acel cuplu formidabil, care înoată în fiecare zi în mare. În timp ce aburii pastis-ului se îngroșau, eu deveneam tot mai încântată de mine însămi și de faptul că decisesem asupra planului nostru de a înota. Am pomenit, în trecut, despre cum îmi voi perfecționa stilul craul, cu aceeași încredere de sine cu care stabilisem să nu ne certăm niciodată când ne facem planurile pentru Crăciun, să nu ne uităm niciodată la telefoane când suntem în dormitor și să discutăm mereu literatură la cină. Aveam să mă pricep *la perfecțiune* să fiu măritată.

Zilele au trecut într-un iureș de muzee, stridii și ținut de mână, până la refuz, prin nenumărate cafenele. Ne-am sărutat în trenul Eurostar care ne ducea acasă și taximetristului plictisit i-am zis că tocmai ne întorceam din luna de miere, încercând să tragem de fiecare ultim minut de magie. Când am ajuns acasă știam exact cum vrem să ne începem viața de după luna de miere: am pornit spre mare. Ne-am lăsat valizele nedescăcute, am îndesat în grabă în frigider untul sărat și sticla de absint Pernod, pe care le cumpărasem în dimineața aceea, și am luat-o la fugă spre plajă, ca să simțim marea cât mai repede cu putință.

Acum, însă, apa era mai rece decât data trecută. Da, cerul era albastru deasupra Brightonului, dar deasupra noastră,

deasupra mării, se adunau nori negri și joși. Am început să rădem, șocați de cât de diferită, de intens ostilă era senzația pe care o trăiam acum. Niciunul din noi nu voia să recunoască, de fapt, că sperasem la un alt fel de atmosferă de bun venit, așa că am rămas în apă, încercând să ne dăm seama dacă norii se adunau sau se îndepărtau. Pornit de aici, vântul începea să se întetească și îmi sufla părul peste față.

— E mult mai rece decât săptămâna trecută! am strigat, hotărâtă să nu fiu eu cea care recunoaște că strălucirea lunii de miere ar putea să se stingă.

— Știu... îmi face verigheta să pară imensă, a răspuns soțul meu, ridicând mâna, să îmi arate ce largă îi era verigheta pe degetul zgribulit.

În clipa aceea, un val uriaș l-a izbit din spate și, ca într-o mișcare cu încetinitorul, inelul i-a zburat în apă.

Timp de câteva secunde ne-am zgâit doar unul la latul, parcă incapabili să asimilăm faptul că, la mai puțin de o săptămână de când și-o pusese pe deget, verigheta lui era aproape sigur pierdută pe veci. Brusc, vremea rea nu mai părea cel mai rău lucru care ni se întâmplase de la reîntoarcerea acasă.

— Vai de mine, mi-a zis D, șoptit.

— Ce ne facem? am spus, la rândul meu, panicată. Unde poate să fie? Se mișcă toate...

— Rămâi aici. Dau o fugă acasă să-mi iau ochelarii de înot.

— Bine. Nu mă mișc de aici. O să încerc și eu să pipăi cu tălpile după el.

D a traversat plaja în goană spre apartamentul nostru. L-am văzut trecând de rama din fier forjat a ușii de la intrare, învelit doar cu un prosop. În clipa când mi-a dispărut din vedere, vântul s-a întetit și mai mult, înspumând marea în jurul meu și ridicând valurile pe dedesubt. Am încercat să rămân în același loc, dar hula îmi lovea picioarele pe sub valuri și mă dezechilibra. Am încercat să îmi înfig degetele în nisip, căutând orice ar fi putut să semene cu un inel. Iar și iar, dădeam peste câte o